

Medlem fra Ringkøbing, have gjort mig noget ængstelig. Jeg maa nemlig i Mod-sætning til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) holde for, at naar denne Lov skal forlænges i 3 Aar, eller der nu igen skal vælges nye Menighedsraadsmedlemmer for de kommende 3 Aar, bør ogsaa det kirkelige Udvalg vedblive at bestaa i 3 Aar. Det kirkelige Udvalg har nemlig en anden Opgave end den at fremsætte Forslag til en ny Kirkeforfatning, og det har for det første fundet sit Udtryk i selve § 1 i den paagældende Lov, men det har tillige fundet sit Udtryk deri, at det kirkelige Udvalg skal vedblive at bestaa indtil Slutningen af indeværende Aar, hvorimod de Forslag, der blev fremsatte til en Kirkeforfatning, skulde være afgivne inden den 1. April 1907. Dette vil altsaa sige, at man, idet man har villet have det kirkelige Udvalg bestaaende lige saa længe som Menighedsraadene, har haft den bestemte Opfattelse, at det kirkelige Udvalgs Virksomhed strakte sig ud over Afgivelsen af den Betænkning, som den har afgivet til Regeringen allerede i Februar Maaned 1907. Nu maatte man jo tro, at naar Menighedsraadsloven skulde forlænges i 3 Aar, var det Ministeriets Tanke, at Kirkeforfatningsloven vilde være gennemført, inden de tre Aar var udrundne. Hvis det ikke var Meningen, synes jeg, der ikke var Grund til at holde paa tre Aar, naar de tidligere Menighedsraad have fungeret i 6 Aar.

Men imod dette, som man kan læse ud af selve Loven, taler egentlig Betænkningen og, som sagt, ogsaa de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds. Det ærede Medlem talte nemlig om det kirkelige Udvalgs Arbejder og brugte den Vending, at han fandt, der var meget godt i disse Arbejder, og mente, at fremtidige Lovgivere vilde søge hen til disse Arbejder og faa megen god positiv Viden deraf. Dette Udtryk: „fremtidige Lovgivere“ har gjort mig lidt betænkelig, saa at den Tro, jeg havde til, at man mente at kunne gennemføre en Kirkeforfatningslov inden Udgangen af 1913, er meget svag, og ogsaa i Bemærkningerne til Lovforslaget rokkedes der meget stærkt ved den Tro. For det første oplyses det, at Ministeriet har haft Lovforslaget fra det kirkelige Udvalg liggende om faa Dage i to Aar, og dernæst finder Regeringen, at Øjeblikket ikke er kommet til at fremsætte disse Lovforslag paa Rigsdagen, men navnlig vilde ogsaa en Udsæt-

telse af deres Fremsættelse gøres nødvendig af, at man først maatte vedtage nogle Love om Regler for Præstevalg, men forinden skal der vedtages en Ordning af Præsteembedernes Inddeling i Lønningsklasser, og før dette kan ske, skal der være forskellige Overvejelser og Forarbejder, og dernæst vil det navnlig i saa Henseende blive nødvendigt at foretage en Beregning af samtlige Præsteembeders Indtægter, ligesom det ogsaa vil være ønskeligt, at en Lov om Afskaffelse af Højtids-ofre og Accidenser først kan blive fremsat for Rigsdagen. Se, naar vi nu tage alt dette i Betragtning, de to Aar, der ere gaaede, og alle de mange Hindringer, man skal over efter Regeringens Mening, før man kan faa gennemført en Kirkeforfatningslov, uddrager jeg deraf ligesom af Udtalelsen om de fremtidige Lovgivere, den Slutning, at man har maaske ikke definitivt vedtaget at skrinlægge Gennemførelsen af en Kirkeforfatning, men at Udsigten til at faa den gennemført til den 1. Januar 1913 er overmaade ringe. Men er den ringe, bør man ikke berøve Kirken den Repræsentation, den dog har faaet ved det kirkelige Udvalg.

I § 1 i Lov Nr. 89 af 15. Maj 1903 staar, at det kirkelige Udvalg har den Opgave at tilvejebringe og stille Forslag om en Kirkeforfatning, men dernæst ogsaa at drøfte de Forslag, som maatte blive forelagte det af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet, og at det ogsaa er berettiget til selv at fremkomme med Forslag, som maatte anses for egnede til at tilvejebringe en tilfredsstillende Ordning af de folkekirkelige Forhold. Men ogsaa i selve Menighedsraadsloven, som nu skal forlænges, er der jo en bestemt Henvi-sning til, at det kirkelige Udvalg eksisterer. I § 21 af Loven er der nemlig Tale om, at Menighedsraadet om kirkelige Spørgsmaal kan henvende sig til det kirkelige Udvalg. Derfor vil jeg, som sagt, holde for, at dette bør bestaa lige saa længe som Menighedsraadene. Jeg kan ikke antage, at Flertallet kan have noget derimod. Jeg minder om, at den 6. November 1901 udtalte det ærede Medlem, som her er Ordfører for Flertallet, at vi have over os et Grundlovsbud, som ingen af os har Ret til at sidde overhørig, allermindst naar vi drage os til Minde, at vi have aflagt Ed paa Grundloven. Og det ærede Medlem udtalte, at Forslaget om Menighedsraadene ikke er nogen Opfyldelse af Grundlovens § 75, men et Skridt ad Vejen til at faa denne Grundlovsparagraf ud i Livet. Det